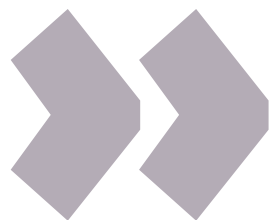

Poul Grunnveit hevur roynt meira enn tey flestu, og tað hevur verið hansara eydna, at alt spældi væl av
Mynd: Álvur Haraldsen

eg nakað, men ikki ógvusliga, sigur maður, sum vit skifta orð við í Haldarsvík.

**Eg hevði
mítt pláss í
flogfarinum,
men tá flogfarið
ikki var so fult,
fór eg og setti
meg einum
bygdarmanni...**

Beint til gongu

Tað er her við sundurbrotna flogfarið, at Poul Grunnveit og Knút Olsen, sáli, ættaður úr Havn, sum tá var 41 ára gamal, settu sær fyrri at ganga oman av fjallinum at leita eftir hjálp - hvar teir so enn vóru staddir.

Poul Grunnveit sigur, at hann longu sum blaðungur var vanur at ganga í haganum, og hetta gjørdi tað ikki verri, nú tað framvegis var tjúkt í mjørka, og teir ikki ánaðu, hvar teir vóru.

Í føroysku bløðunum stóð, at tað vóru triggir menn, sum komu við boðunum um vanlukkuna oman í bygdina í Mykinesi, og onkrar keldur hava skrivað, at tað vóru fimm mans, sum komu oman. Lítil ivi man tó vera um, at menninir, sum vóru fyrstir niðri í bygdini, vóru Poul Grunnveit og Knút Olsen.

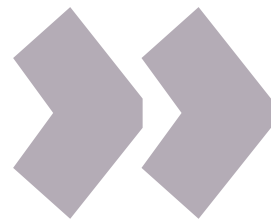
Fór eftir seyðarás

- Eg havi ofta hugsað um, at vit rýmdu, meðan onnur, sum eftir vóru, royndu at taka sær av teim-

um sum høvdu fingið skaða. Men, eg haldi, at hetta var ein reaktión - ella eitt instinkt - har vit vildu bera boðini um vanlukkuna sum skjótast, soleiðis at hjálp kundi koma á staðið at taka sær av teimum, sum vóru komin til skaða.

Poul Grunnveit vísir á, at mjørkin var so mikið nógvur, at hann valdi at fylgja einari seyðarás, ið gekk á skák omaneftir. Hann visti, at ein seyðarás fór ikki at føra teir út av bakkanum í mjørkanum, men heldur í okkurt ból.

- Tá vit komu oman til bøgardarnar, vóru neytini har. Tá klárnaði nakað, men soleiðis, sum eg minnst tað, vistu vit tá framvegis ikki, hvar vit vóru. Knút hevði fingið onkran skaða, og eg hugsaði ivaleyst, at hann ikki var eins væl gongdur og eg, sum at kalla ongan skaða hevði. Nú var bygdin fyrri stavn, og so var bara at ganga skjótt oman at bera boðini, sigur hann.

**Eg var á lívi,
kundi reisa meg,
og eg kundi
brúka beinini.
So, eg reistist
beinanvegin og
steig útum...**

Græt av gleði

Nógv hevur verið skrivað um, hvør fyrstur var niðri í bygdini í Mykinesi henda feigdardag, men tað hevur sum so ongan týdning. Í øllum førum er rættiliga greitt,

at Poul Grunnveit og Knút Olsen fóru ikki í sama hús, tá teir komu oman.

- Soleiðis, sum eg minnst tað, fór eg ikki inn í fyrsta húsið, eg kom til og kanska heldur ikki tað næsta. Eg fór inn í eini hús, sum mintu um ein bóndagarð, og har varð eg sera væl móttikin.

Sjálvur sigur Poul Grunnveit, at hann altíð hevur hildið seg verið hin fyrsta, sum kom til húsini, men hann dugir ikki við vissu at siga, hvørji hús Knút valdi at fara inn í, og júst nær hann var frammi.

- Tað hevur helst verið ein hægri makt, sum í nógvum mjørkanum henda dagin hjálpti okkum at finna beint oman til bygdaportrið, og skjótt var hjálpin á veg til tey, sum so harðliga høvdu brúk fyri hjálp uppi á Knúki, sigur hann.

Meðan konan Judy í óvissuni - men við einari vón - sat heima í Haldarsvík og bíðaði eftir boðum, ringdi telefonin knappliga. Skelv-